

Там був міст...

Сергій Жадан

Там був міст, — пригадав один, —
до війни:
старий,
пішохідний.
Патруль проходить що п'ять годин.
Вечір буде сухий і погідний.
Двоє старших, один молодий.
Читав сутінки, ніби книжку,
тішся, — повторював собі, — радій:
ще нині спатимеш
у своєму ліжку.
Ще нині прокинешся в одній із кімнат,
прислухаючись до власного тіла.
Ще нині дивитимешся на комбінат,
що ціле літо стоїть без діла.
Дім, що завжди з тобою, мов гріх.
Батьки, що ніколи не стануть старими.
Ще нині побачиш когось зі своїх,
кого ти там називаєш своїми.
Згадував місто, з якого втік,
згарище, яке розгрібав руками.
Згадував, як ридав чоловік,
врятований силовиками.
Життя буде тихим і нестрашним.
Слід було давно повертатись.
Що може статися саме з ним?
Що може статись?
Патруль пропустить,
і пробачить бог.
Богу — йому взагалі не до того.
Накрили всіх разом: і старших обох,
і молодого.
Тиша між берегів річкових.
Не поясниш нічого нікому.
Міна впала просто між них —
на тому березі,
ближче до дому.

Місяць проступав між хмар,
слухав мелодію ковшину.
Тихий заспаний санітар
вантажив тіла в армійську машину.
Сварився з коробкою передач.
В аптечці шукав рештки отрути.
І англомовний спостерігач
навчено дивився на трупи.
Рівна засмага.
Нервовий рот.
Прикрив очі молодому мерцеві.
Думав собі: дивний народ —
місцеві.